

V tomtéž okamžiku Taran zaslechl, že se z nedalekého trnitého houští ozývá žalostné bečení. Llyan už stála u něj: byla hravě nahrbená, mávala ocasem ve vzduchu a jednou nataženou prackou šfouchala do ostrých šlahounů.

V křoví bylo uvězněné bílé jehňátko; když spatřilo obrovskou kočku, začalo bečet ještě hlasitěji a uboze sebou škubalo ve snaze vyprostit se a uprchnout. Fflewddur hrábl do strun harfy a odvedl Llyan stranou a Taran zatím rychle seskočil ze sedla. S Gurgiho pomocí rozhrnul trní a zvedl vyděšené zvířátko do náruče.

„Ta chudinka se zatoulala – ale odkud?“ přemýšlel Taran. „Neviděl jsem poblíž žádnou zemědělskou usedlost.“

„No, řekl bych, že bude znát cestu domů líp než my,“ poznamenal Fflewddur, zatímco Gurgi si ztracené mládě zvědavě prohlížel a nadšeně je hladil po chlupaté hlavě. „Stačí, když ji necháme, aby si ji našla sama.“

„To jehně patří mně,“ ozval se přísný hlas.

Taran se překvapeně otočil a spatřil vysokého ramenatého muže, který k nim s velkými obtížemi slézal po kamenitém srázu. Vlasy i vousy měl prokvetlé šedí, široké čelo zvrásněné hlubokými jizvami a tmavýma očima pozorně sledoval společníky po celou dobu, po kterou se pachtil přes vyčnívající kameny. Neměl žádnou zbraň s výjimkou dlouhého loveckého nože, který byl zastrčený za koženým opaskem, a na sobě měl prostý pastevecký oděv: stočený plášť přehozený přes ramena, kazajku, která byla na okrajích roztřepená, umazaná a silně obnošená. Ukázalo se, že to, co Taran na první pohled považoval za pasteveckou hůl, je ve skutečnosti hrubě přírůznutá berla. Muž ošklivě napadal na pravou nohu.

„To jehně patří mně,“ opakoval.

„V tom případě si ho můžeš vzít,“ odpověděl Taran a zvíře mu podal.

Jehně přestalo vyplašeně bečet a pohodlně se uvelebilo v náručí pastevice, jehož nedůvěřivě zamračený výraz se proměnil v pohled plný překvapení, jako by muž najisto počítal s tím, že se bude muset o vlastnictví zatoulaného mláděte hádat. „Děkuji vám,“ zahučel po chvíli. „Jsem Craddoc, syn Custenninin,“ dodal ještě.

„Rádi tě vidíme,“ odvětil Taran, „a zároveň ti přejeme sbohem. Tvoje jehně je v bezpečí a my před sebou máme dalekou cestu.“

Craddoc pevně sevřel berlu, otočil se a vyrazil vzhůru do svahu, urazil však jen kratičkou vzdálenost, když Taran viděl, jak klopýtl a ztratil půdu pod nohama. Zavrával pod tíhou svého břemene a klesl na jedno koleno. Taran k němu rychle přiskočil a natáhl ruce.

